

dr hab. prof. UP Czesław P. Klak
Instytut Prawa, Ekonomii i Administracji
Uniwersytet Pedagogiczny
im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie

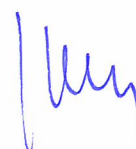
Kraków, dnia 05 grudnia 2022 r.

**Recenzja osiągnięć naukowych i aktywności naukowej dra Jakuba Czepka w
postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego**

1. Uwagi ogólne. Przedmiot i kryteria oceny

Uchwałą nr 6/2022/2023 z dnia 4 października 2022 r. Rada Dyscypliny Nauki Prawne Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w sprawie wyznaczenie składu komisji w postępowaniu habilitacyjnym w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne powołała komisję habilitacyjną w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego p. dr. Jakubowi Czepkowi. W postępowaniu tym wyznaczony zostałem przez Radę Doskonałości Naukowej na recenzenta.

Zgodnie z art. 221 ust. 8 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce /tekst jedn. Dz. U. 2022, poz. 574 z późn. zm., dalej: ustawa/ recenzenci oceniają, czy osiągnięcia naukowe osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego odpowiadają wymaganiom określonym w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy i przygotowują recenzję. Stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która: posiada stopień doktora (art. 219 ust. 1 pkt 1), posiada w dorobku osiągnięcia naukowe lub artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny naukowej (art. 219 ust. 1 pkt 2) oraz wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej (art. 219 ust. 1 pkt 3). Literalnie ustawa zobowiązuje recenzenta do oceny wyłącznie (jedyne) osiągnięć naukowych Habilitanta w zakresie, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy, ale zdaniem recenzenta niezbędne jest również dokonanie – w ramach recenzji – oceny Jego aktywności naukowej z punktu widzenia wymogu, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy, dopiero bowiem uwzględnienie obu wskazanych elementów oceny – osiągnięcia naukowego i aktywności naukowej – pozwala na sformułowanie całościowego i rzetelnego wniosku dotyczącego spełnienia przez Habilitanta warunków nadania stopnia doktora habilitowanego. Przyjęta wykładnia koresponduje z brzmieniem art. 220 ust. 2 pkt 1 ustawy. Przepis ten zobowiązuje osobę ubiegającą się o nadanie stopnia doktora habilitowanego do zawarcia we wniosku o wszczęcie postępowania w tej



sprawie „opisu kariery zawodowej”. Zakładając racjonalność ustawodawcy należy uznać, że wymóg ten został sformułowany w celu dokonania oceny nie tylko w zakresie, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy, ale również w zakresie, o którym stanowi art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy, dopiero bowiem taka ocena może być uznana za całościową i rzetelną. Trafnie w związku z tym Rada Doskonałości Naukowej przyjęła, że Habilitant w autoreferacie powinien przedstawić opis aktywności naukowej albo artystycznej realizowanej w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej, wraz z kopiami dokumentów potwierdzającymi określone osiągnięcia, w szczególności dotyczących staży naukowych, grantów, publikacji powstałych w wyniku prowadzenia badań w więcej niż jednej jednostce naukowej oprócz wykazu osiągnięć naukowych /Rada Doskonałości Naukowej (rdn.gov.pl)/. Ocena dorobku w zakresie aktywności naukowej nie może być wyłączona z zakresu recenzji w postępowaniu w sprawie o nadanie stopnia doktora habilitowanego, czyniłoby ją bowiem z gruntu niepełną, pozostając w sprzeczności z jej istotną i znaczeniem w ramach tego postępowania. W piśmiennictwie trafnie wskazano, że powierzenie recenzentom oceny osiągnięć naukowych, z pominięciem innych określonych w przepisach ustawy materialnoprawnych wymogów nadania stopnia doktora habilitowanego, „jest niezrozumiałe” /T. Jędrzejewski, [w:] *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Komentarz*, red. J. Woźnicki, Warszawa 2019, teza 8 do art. 221/. Podzielając ten punkt widzenia recenzent jest zdania, że wykładnia art. 221 ust. 8 ustawy nie może poprzestać na wykładni literalnej, zaś uwzględnienie wyników wykładni systemowej i funkcjonalnej skłania do wniosku, że recenzja w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego powinna odnosić się także do wymogu, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy. Oczywiście recenzent nie może tracić z pola widzenia wymogu, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 1 ustawy – posiadanie stopnia doktora. Brak takiego stopnia czyni bowiem bezprzedmiotowym sporządzenie recenzji w postępowaniu w sprawie o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Uwzględniając powyższe uwagi recenzent dokonał oceny zarówno osiągnięć naukowych Habilitanta (art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy), jak również w zakresie Jego aktywności naukowej (art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy). W oparciu o tak przeprowadzoną ocenę recenzent sformułował wniosek końcowy. Przystępując do dokonania oceny i sporządzenia recenzji recenzent stwierdził, że Habilitant spełnia wymóg, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 1 ustawy, co umożliwia dalsze procedowanie jego wniosku, posiada bowiem stopień doktora nauk prawnych, nadany uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu z dnia 13 września 2011 r.

2. Ocena osiągnięć naukowych (art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy)

Ocena osiągnięć naukowych Habilitanta udzielić ma odpowiedzi na pytanie, czy posiada On w dorobku takie osiągnięcie (osiągnięcia) naukowe, które stanowią znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny. Ustawa określa przy tym (art. 219 ust. 1 pkt 2), że za takie osiągnięcie może być uznana:

- a) 1 monografia naukowa wydana przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a, lub
- b) 1 cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopiśmie naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które w roku opublikowania artykułu w ostatecznej formie były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b, lub
- c) 1 zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne;

W przypadku dra Jakuba Czepka ocena odnosi się do wkładu w rozwój dyscypliny nauki prawne. Z tego względu nie znajduje w tym przypadku zastosowania art. 219 ust. 1 pkt 2 lit. c. Habilitant wskazał w swym wniosku (w autoreferacie) – w omówieniu osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy – monografię pt. „*Standard skutecznego śledztwa w sferze ochrony prawa do życia w systemie Europejskiej Konwencji Praw Człowieka*” (Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego, Warszawa 2021). W/w monografia wydana została przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy, co oznacza że spełniony został wymóg formalny, o którym mowa 219 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy.

Habilitant nie wskazał innego osiągnięcia, o którym mowa w ustawie, tj. cyklu powiązanych tematycznie artykułów naukowych, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy. Ocena odnosi się zatem do monografii naukowej, o której mowa powyżej. Z punktu widzenia ustawy wystarczające jest, że Habilitant spełni jeden z wymogów, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy.



Monografia „*Standard skutecznego śledztwa w sferze ochrony prawa do życia w systemie Europejskiej Konwencji Praw Człowieka*” (ss. 397) jest dziełem oryginalnym, dotycząc materii, która dotąd nie została poddana rzetelnej i całościowej analizie naukowej w polskim piśmiennictwie. Habilitant trafnie wybrał problem naukowy, prawidłowo wskazał zagadnienia szczegółowe, co znalazło swe odzwierciedlenie w układzie (strukturze) jego monografii. Jej podział na rozdziały (5) koresponduje z tytułem, tj. materia poszczególnych rozdziałów mieści się w zakresie przedmiotowym monografii, determinowanym jej tytułem.

Habilitant precyzyjnie wskazał problem badawczy (Wstęp, s. 11), który określony został mianem „głównego” – „*istota i charakter standardu skutecznego śledztwa w obrębie prawa do życia*”. Habilitant trafnie dostrzegł, że mimo licznych wypowiedzi orzeczniczych Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, problematyka owego „*standardu*” nie stała się dotąd przedmiotem kompleksowych dociekań naukowych. Założenie badawcze (Wstęp, s. 13) koresponduje ze sformułowanym problemem badawczym. Jak wskazał Habilitant „*Założeniem...monografii jest wypełnienie...luki*”, co dotyczy „*kompleksowej analizy standardu skutecznego śledztwa w obrębie prawa do życia na tle EKPC*” (Wstęp, s. 13). W celu realizacji tego celu badawczego Habilitant sformułował dwie hipotezy badawcze (Wstęp, s. 13) – pierwsza „*zakłada istnienie jednolitego standardu skutecznego śledztwa w obrębie prawa do życia*”, druga zaś (określona mianem „*uzupełniającej*”) zaś „*zakłada istnienie ogólnego, konwencyjnego standardu skutecznego śledztwa, który jest spójny i występuje w obrębie innych praw zagwarantowanych w EKPC*” (Wstęp, s. 13). Ich poprawność i sposób ujęcia nie budzi wątpliwości. Umożliwią one rozwiązanie sformułowanego problemu badawczego. Wskazać również należy, że Habilitant dobrał adekwatne metody badawcze, tj. takie które umożliwią weryfikację sformułowanych hipotez badawczych.

Wywody Habilitanta są spójne, logiczne i dobrze uzasadnione, korespondując z założeniami i hipotezami badawczymi, które zostały wskazane we Wstępie. Autor monografii prawidłowo posługuje się językiem prawnym, językiem prawniczym, wskazanymi przez siebie metodami badawczymi oraz sztuką argumentacji prawniczej i metodami wykładni prawa. Posiada umiejętność krytycznej analizy orzecznictwa sądowego.

Rozdział 1 dotyczy znaczenia gwarancji proceduralnych dla skutecznej ochrony praw człowieka (s. 18-113). Jego systematyka i zakres materii, która została poddana analizie nie budzą wątpliwości. Prawidłowo przedstawiono szerokie tło gwarancji proceduralnych w odniesieniu do praw człowieka, nie ograniczając się wyłącznie do systemu Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Dzięki takiemu zabiegowi Habilitant w całościowy sposób

przedstawił zobowiązania państwa w odniesieniu do ochrony praw człowieka w zakresie proceduralnym, uwzględniając różne perspektywy normatywne, co pozwala na udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy istnieje uniwersalny standard śledztwa w odniesieniu do naruszenia praw człowieka i jak z tej perspektywy przedstawia się ten standard w systemie Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Badania w tym zakresie w polskiej nauce prawa nie były dotąd prowadzone, a analizy przeprowadzone w nauce prawa polskiego mają charakter fragmentaryczny. Również piśmiennictwo obce nie udzieliło odpowiedzi na szereg pytań dotyczących zakresu śledztwa w odniesieniu do naruszenia praw człowieka, w kontekście zapewnienia „skutecznego środka ochrony prawnej”. Habilitant w rzetelny sposób analizuje poszczególne systemy ochrony praw człowieka, wskazuje na ich podobieństwa i różnice, zmierzając do zdefiniowania pojęcia „skutecznego środka prawnego” w odniesieniu do naruszenia praw człowieka. Jednym – aczkolwiek nie jedynym – z takich instrumentów powinno być „śledztwo”, w ramach którego należy zapewnić jednostce odpowiednie gwarancje proceduralne. Szkoda, że Habilitant nie wyodrębnił „Podsumowania” na zakończenie tego rozdziału, umieszczając uwagi podsumowujące na zakończenie rozważań dotyczących proceduralnego zabezpieczenia praw chronionych międzynarodowym prawem humanitarnym (s. 112-113). W ten sposób jego bardzo ważne rozważania nie zyskały należytego wyeksponowania w ramach wniosków. Wskazanie podobieństw i różnic między poszczególnymi systemami ochrony praw człowieka w ramach „podsumowania” pokazałoby je we właściwym świetle, jednocześnie zwracając wyraźnie uwagę na to, co powinno być przedmiotem dalszej analizy. Uważna lektura rozdziału 1 pozwala na „odnalezienie” owych podobieństw i różnic, co oznacza, że Habilitant niczego istotnego nie pominął, a jego wywód koresponduje z zakresem przedmiotowym, wynikającym z tytułu rozdziału.

Rozdział 2 dotyczy konstrukcji zobowiązań pozytywnych państwa w sferze ochrony prawa do życia (s. 114-166). Wyodrębnienie tej materii jest w pełni zasadne, albowiem w pierwszej kolejności należy ustalić zakres przedmiotowych owych obowiązków, a następnie dopiero rozważyć determinanty skutecznego śledztwa w sprawach dotyczących naruszenia prawa do życia. Habilitant w prawidłowy sposób dokonał podziału zobowiązań pozytywnych państwa na zobowiązania instytucjonalne, materialne i proceduralne. Na uznanie zasługuje również przedstawienie ewolucji zobowiązań pozytywnych państwa w sferze prawa do życia, ewolucja ta bowiem wpływa na rozumienie standardu skutecznego śledztwa w sprawach dotyczących naruszenia prawa do życia. Założenie badawcze, iż obowiązek przeprowadzenia skutecznego śledztwa we wskazanych sprawach należy postrzegać z perspektywy zobowiązań

pozytywnych państwa jest prawidłowe, pozwalając na właściwe zrozumienie istoty tego obowiązku państwa. Wskazać należy, że Habilitant szerszej przedstawił analizowaną problematykę, albowiem odniósł się także do zobowiązań proceduralnych państwa dotyczących postępowania sądowego (s. 163-166). Materia ta formalnie wykracza poza ramy jego monografii, ale trafnie Habilitant dostrzega, że skuteczność środków ochrony praw jednostki należy postrzegać przez pryzmat całego postępowania zmierzającego do ustalenia, czy doszło do naruszenia praw człowieka (s. 163-164). Wadliwie przeprowadzone śledztwo może negatywnie wpłynąć na wynik postępowania sądowego i finalnie uniemożliwić pociągnięcie sprawców naruszenia praw człowieka do odpowiedzialności. Wady śledztwa mogą być co do zasady usunięte podczas postępowania sądowego, chyba że doszło do zatarcia śladów i dowodów przestępstwa. Szkoda, że materia ta, tj. związek śledztwa z postępowaniem sądowym w zakresie ochrony prawa do życia w ujęciu proceduralnym nie została przedstawiona przez Habilitanta szerzej. Jedynie częściowo materia ta została poruszona w rozdziale 4 (s. 232-235), przy czym uwagi w tym zakresie – w pełni merytorycznie poprawne – mają charakter ogólny, nie odnosząc się do kwestii szczegółowych, jak np. kwestia usunięcia braków dowodowych na etapie postępowania sądowego, będących następstwem wadliwie przeprowadzonego śledztwa.

Rozdział 3 dotyczy elementów standardu skutecznego śledztwa w sferze prawa do życia (s. 167-238). Jest to zasadniczy rozdział recenzowanej monografii, kluczowy z punktu widzenia realizacji założenia badawczego. Habilitant trafnie wskazał, jakie są konstytutywne wymogi skutecznego śledztwa z punktu widzenia Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, drobiazgowo, z benedyktyńską wręcz precyzją analizując każdy z nich. Podsumowaniem przeprowadzonych wywodów jest podrozdział (5) zatytułowany „*Standard skutecznego śledztwa w sferze art. 2 Konwencji – próba charakterystyki*”. Habilitant trafnie wskazał na elementy konwencyjnego wzorca śledztwa w sprawach dotyczących prawa do życia (s. 238). Istotnie, każdy z tych elementów znajduje swe odzwierciedlenie w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, przy czym Habilitant nie ograniczył się do „mechanicznego” odwołania się do poszczególnych orzeczeń, ale na ich podstawie zdefiniował modelowe determinanty skutecznego postępowania w sprawie naruszenia prawa do życia. Niedosyt budzi sformułowanie, iż „*katalog elementów skutecznego śledztwa nie jest jednoznacznie zamknięty...*” (s. 238). Habilitant zbyt łatwo przeszedł nad tą kwestią „do porządku dziennego”, a dostrzegając „*stały rozwój, aktualizację i adaptację do nowych okoliczności i potrzeb*” (s. 238) nie pokusił się np. o określenie kierunków możliwego rozwoju,

skoro sam na tę okoliczność wskazał. Szkoda również, że Habilitant nie wskazał tych uwarunkowań, które powodują, że śledztwo jest nieskuteczne, tj. nie przedstawił chociażby przykładowo, w jakich przypadkach (konkretnie) standard skutecznego śledztwa nie jest zrealizowany (ze względu na określone błędy, braki, itp.). Jest to możliwe w oparciu o orzecznictwo, które stało się przedmiotem badań Habilitanta. Nie oznacza to jednak, że jego wywód jest wadliwy, a jedynie, że byłby on ciekawszy i pełniejszy, gdyby został rozbudowany o wskazaną powyżej problematykę. Recenzent podkreśla, że mimo wskazanego mankamentu, wywód Habilitanta pozwala na weryfikację hipotez badawczych.

Rozdział 4 zatytułowany „O konieczności szerokiego postrzegania standardu skutecznego śledztwa na gruncie Europejskiej Konwencji Praw Człowieka” (s. 239-292) dotyczy istotnego zagadnienia, a mianowicie postrzegania standardu skutecznego śledztwa na gruncie Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w sprawach dotyczących prawa do życia z szerszej perspektywy, uwzględniającej standard społeczeństwa obywatelskiego, reguły rządów prawa, realizację koncepcji „praw rzeczywistych i skutecznych” oraz w kontekście zakazu dyskryminacji. Perspektywa analityczna obejmuje adekwatne wzorce, choć mogłaby być szersza, np. o ochronę godności człowieka, w tym także godności osób najbliższych dla ofiary. Rozdział ten zawiera podsumowanie (s. 291-292). Jest ono nazbyt lakoniczne. Wnioski powinny być konkretne, wyraźnie sformułowane. Tego zabrakło. Nie zmienia to jednak faktu, że wywody Habilitanta są rzeczowe, istotne z punktu widzenia realizacji założenia badawczego.

Rozdział 5 dotyczy standardu skutecznego śledztwa w kontekście innych praw chronionych (s. 293-368). Dobór zagadnień, które stały się przedmiotem analizy w jego ramach nie budzi wątpliwości. Rozważania są adekwatne do materii, którą zdeterminowały zagadnienia szczegółowe. Habilitant wyszedł poza aferę ochrony prawa do życia, ale uczynił to świadomie, dążąc do pokazania standardów skutecznego śledztwa wynikających z innych przepisów, niż art. 2 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Takie założenie jest zasadne, albowiem standard skutecznego śledztwa w sprawach dotyczących ochrony życia musi być postrzegany przede wszystkim z punktu widzenia standardu wynikającego z art. 6 tej Konwencji, na co słusznie Habilitant zwrócił uwagę.

Podsumowanie rozważań Habilitanta zawarte jest w zakończeniu (s. 369-373). Ma ono charakter syntetyczny. Habilitant odniósł się do problemu badawczego, założeń i hipotez badawczych. Hipotezy zostały zweryfikowane, co znalazło swe odzwierciedlenie w zakończeniu. Wnioski Habilitanta są poprawne, znajdują umocowanie w przeprowadzonych

badaniach, każdy z nich poparty został solidną, rzetelną argumentacją. Ich merytoryczna poprawność nie budzi wątpliwości.

Recenzowana monografia jest dziełem w pełni oryginalnym, Habilitant przeprowadził w modelowy sposób weryfikację hipotez badawczych, rozwiązując problem naukowy, który dotąd, mimo swej doniosłości, nie spotkał się z całościowym i rzetelnym opracowaniem. Habilitant odniósł się do problemów, które dotąd jedynie częściowo zostały podjęte w polskim piśmiennictwie. Jednocześnie dostrzegł materie, wymagające pogłębionych analiz i je przeprowadził (np. publiczna kontrola śledztwa), które nie spotkały się dotąd z zainteresowaniem polskiej nauki prawa.

Podsumowując stwierdzam, że recenzowana rozprawa jest znaczącym wkładem Habilitanta w rozwój nauki prawa karnego w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy.

Ponieważ Habilitant nie wskazał innego osiągnięcia naukowego, w tym cyklu powiązanych tematycznie artykułów naukowych, recenzent nie jest zobowiązany do dokonania oceny pozostałego dorobku naukowego osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego. Niemniej jednak niezbędne jest wskazanie – dla całościowej oceny aktywności naukowej Habilitanta – iż po uzyskaniu stopnia doktora 18 rozdziałów w monografiach naukowych i 11 artykułów w czasopiśmie naukowych (kolejne 2 we współautorstwie), co już z punktu widzenia ilościowego dowodzi jego znacznej aktywności naukowej. Publikacja Habilitanta dotyczą zagadnień o istotnym znaczeniu naukowym, cechuje je oryginalność ujęcia i rzetelność wywodu. Ich lektura przekonuje o samodzielności naukowej Habilitanta, o jego umiejętności identyfikowania problemów naukowych i ich rozwiązywania.

3. Ocena aktywności naukowej w więcej niż jednej uczelni, w szczególności zagranicznej

Habilitant – także po uzyskaniu stopnia doktora – pracował do 30 września 2017 r. jako adiunkt na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie, zaś od 1 października 2017 r. jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Katedrze Ochrony Praw Człowieka i Prawa Międzynarodowego Humanitarnego Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. Dwukrotnie realizował w ramach grantów pobyty w zagranicznych jednostkach naukowych (w Brazylii), w ramach których prowadził wykłady i brał czynny udział w konferencjach naukowych. Należy również wskazać, że Habilitant posiada liczne publikacje w języku angielskim, co dowodzi jego aktywności na forum międzynarodowym, przy czym są to opracowania rzetelne naukowo, poruszające istotne problemy z zakresu ochrony praw człowieka, powstałe w ramach jego wieloletniej aktywności

naukowej, realizowanej w więcej niż jednej uczelni. Realizował również 2 projekty naukowo-badawcze, finansowane ze środków publicznych, w tym przez Narodowe Centrum Nauki (jako główny wykonawca), a także brał udział w realizacji 4 projektów międzynarodowych, m.in. występując w charakterze eksperta z zakresu praw człowieka. Zdecydowanie należy zatem uznać, że Habilitant spełnia warunek, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy, jego aktywność we wskazanym obszarze należy bowiem uznać za istotną, uwzględniając jej przejawy, zakres, jak również charakter realizowanych przedsięwzięć.

4. Wniosek końcowy

Doktor Jakub Czepek spełnia wymóg, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce /tekst jedn. Dz. U. 2022, poz. 574 z późn. zm./, tj. posiada w dorobku osiągnięcie naukowe, stanowiące znaczny wkład w rozwój nauk prawnych. Takim osiągnięciem jest jego monografia nt. „*Standard skutecznego śledztwa w sferze ochrony prawa do życia w systemie Europejskiej Konwencji Praw Człowieka*” (Warszawa 2021), wskazana przez Habilitanta jako „*osiągnięcie naukowe*”. Spełnia On również wymóg, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 3 tej ustawy, tj. wykazał się istotną aktywnością naukową w więcej niż jednej uczelni, w szczególności w zagranicznej. Tym samym Habilitant spełnia warunki wymagane przez ustawę od kandydatów ubiegających się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.



